In zaak 250/78,

DEKA GETREIDEPRODUKTE GMBH & CO. KG, i. L. (in liquidatie) (VOORHEEN FIRMA CONTIFEX GETREIDEPRODUKTE GMBH & CO. KG), te Oldenburg, vertegenwoordigd door het advocatenkantoor F. Modest & partners, te Hamburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Jansen-Housse, postbus 16, te Steinfort,

verzoekster,

tegen

EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP, in de persoon van:

— Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Vignes en B. Schloh, onderscheidenlijk directeur van en adviseur bij zijn juridische dienst, als gemachtigden, bijgestaan door Y. Crétien, administrateur bij die dienst, als mede-gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bij H. J. Pabbruwe, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, Kirchberg,

en

— Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Wainwright en J. Sack, lid van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende, in de huidige stand van het geding, de vraag of de Commissie zich tegenover verzoeksters schadevordering kan beroepen op compensatie door een vordering tot terugbetaling van een onverschuldigd betaald bedrag,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, P. Pescatore en A. O'Keeffe, kamerpresidenten, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten van de zaak, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten, procesverloop en conclusies van partijen

1. Bij tussenarrest van 4 oktober 1979 in de gevoegde zaken 241, 242 en 245-250/78 (DGV e.a./Raad en Commissie, Jurispr. 1979, blz. 3017) veroordeelde het Hof de Europese Economische Gemeenschap tot betaling aan de verzoeksters van de „bedragen, overeenkomende met de restituties bij de produktie van gritz voor bierbrouwerijen, waarop de onderscheiden ondernemingen aanspraak hadden kunnen maken, indien men in het tijdvak van 1 augustus 1975 tot 19 oktober 1977 wegens het gebruik van mais voor de fabricage van bierbrouwerijgritz op dezelfde restituties aanspraak had kunnen maken als wegens het gebruik van mais voor de zetmeelfabricage."

2. De partijen in het onderhavige geding kwamen overeen dat de Gemeenschap verzoekster een bedrag zou betalen van DM 311 836,93.

De Commissie beroept zich tegenover verzoeksters schadevordering evenwel op compensatie door een vordering tot terugbetaling van onverschuldigd aan verzoekster betaalde uitvoerrestituties en monetair compenserende bedragen.

In de huidige stand van het geding gaat het om de vraag of de schadevordering door compensatie is tenietgegaan.

3. Sedert 3 maart 1978 is verzoekster in liquidatie. Destijds trad zij op onder de benaming Firma Contifex Getreideprodukte GmbH & Co. KG. Wegens een gevaar van verwarring werd verzoeksters benaming op verzoek van de houder van het handelsregister bij besluit van 13 januari 1979 veranderd in Firma DEKA Getreideprodukte GmbH & Co. KG.

Op 18 maart 1978 cedeerde verzoekster haar schadevordering op de Gemeenschap, die het onderwerp was van het op 10 november van datzelfde jaar ingestelde beroep tot schadevergoeding, aan de NV Curavest te Curaçao. Curavest zou hebben afgezien van terugvordering van HFL 900 000, die zij verzoekster in 1976 had geleend.

Curavest cedeerde 2,5 % van het bedrag der schadevergoeding, met een minimum van DM 7 800 vermeerderd met 6,5 % BTW over het gecedeerde bedrag, aan de advocaten die Contifex in het onderhavige geding vertegenwoordigen. Volgens de cessie-overeenkomst heeft de cessie van Curavest voorrang boven die van Contifex.

Pas op 16 februari 1981 stelde verzoekster de Commissie in kennis van laatstbedoelde cessie.

Op 18 maart 1980 beslisten de Duitse instanties, dat verzoekster hun DM 736 106,81 diende terug te betalen uit hoofde van in de jaren 1976 en 1977 ten onrechte ontvangen uitvoerrestituties.

Op 3 april 1981 stelde ook Curavest de Commissie in kennis van bedoelde cessie.

Op 10 augustus 1981 deed de Commissie zich door de Duitse instanties de vordering tot terugbetaling van de onverschuldigd betaalde restituties cederen.

Bij brief van 8 oktober 1981 protesteerde de Commissie bij Curavest tegen de door verzoekster verrichte cessie en gaf zij als haar standpunt te kennen dat de schadevordering door compensatie was tenietgegaan.

4. In de loop van de schriftelijke behandeling na het tussenarrest van 4 oktober 1979 heeft verzoekster bij memorie van 17 november 1981 haar oorspronkelijke conclusies, volgens welke de Gemeenschap haar DM 311 836,93 diende te betalen, gewijzigd. Thans vordert zij, dat de Gemeenschap zal worden veroordeeld dit bedrag aan Curavest te betalen. Bij telex van 15 januari 1982 heeft deze laatste verzocht als verzoekende partij in het onderhavige geding te worden aangewezen. Bij beschikking van 22 september 1982 heeft het Hof dit verzoek van Curavest afgewezen.

5. De Commissie vraagt het Hof te verstaan dat verzoeksters schadevordering door compensatie is tenietgegaan.

II — Middelen en argumenten van partijen

1. De geldigheid van de cessie van de schadevordering en de mogelijkheid van compensatie

a) De *Commissie* stelt dat de cessie van een schadevordering overeenkomstig 's Hofs arrest van 4 oktober 1979 (zaak 238/78, Ireks-Arkady, Jurispr. 1979, blz. 2955) als ongeldig moet worden beschouwd wanneer, zoals in casu, een vennootschap in liquidatie daarmee zou kunnen bereiken dat de Gemeenschap haar schadevergoeding moet betalen zonder zich te kunnen beroepen op compensatie door een vordering voor een hoger bedrag.

Doch ook indien de cessie als geldig ware te beschouwen, zou tegenover Curavest beroep op compensatie kunnen worden gedaan op grond van het onder meer in § 404 van het Duitse burgerlijk wetboek (hierna: BGB) vervatte beginsel, dat de cessie van een schuldvordering niet mag leiden tot een verzwakking van de rechtspositie van de schuldenaar: aangezien de vordering van de Commissie in de jaren 1976 en 1977 is ontstaan, kon tegenover de aan Curavest gecedeerde schadevordering reeds op het ogenblik van de cessie een beroep op compensatie worden gedaan.

Een zodanig gevolg vloeit ook voort uit het feit dat de Commissie de cessie tegenover verzoekster en Curavest heeft aangevochten op grond van de §§ 1, 2, 3, lid 1, sub 1, 5, 7 en 11, lid 2, sub 1, van het Gesetz betreffend die Anfechtung von Rechtshandlungen eines Schuldners außerhalb des Konkursverfahrens (hierna: Anfechtungsgesetz). Het gaat hier immers om een rechtshandeling die een debiteur (Contifex) heeft verricht met het aan de wederpartij (Curavest) bekende oogmerk zijn schuldeisers te benadelen. Dat Curavest kennis had van dat oogmerk van verzoekster, kan worden afgeleid uit de omstandigheid dat de cessie is verricht ongeveer 14 dagen na verzoeksters besluit in liquidatie te gaan.

De Commissie merkt tenslotte op, dat de schadevordering op de Gemeenschap het enige actief was waarover verzoekster na haar liquidatie van 3 maart 1978 beschikte. Onder deze omstandigheden is Curavest, nu zij verzoeksters vermogen heeft overgenomen, krachtens § 419 BGB aansprakelijk voor de schulden van verzoekster.

b) *Verzoekster* stelt dat de gecedeerde zich volgens § 406 BGB tegenover de cessionaris niet op compensatie kan beroepen, wanneer hij bij de verkrijging van de vordering op de hoogte was van de cessie of wanneer de vordering pas later en na de gecedeerde vordering opeisbaar is geworden. Dit zou in casu het geval zijn.

Volgens § 393 BGB is compensatie evenmin mogelijk wanneer een van de vorderingen uit een opzettelijk gepleegde onrechtmatigde daad voortspruit.

Zodanige regels bestaan ook in het gemeenschapsrecht.

De andere tegenwerpingen van de Commissie, die op vermogensoverneming in de zin van § 419 BGB en op het Anfechtungsgesetz zijn gegrond, betreffen het nationale recht en moeten door de nationale rechter worden beoordeeld.

Aansprakelijkheid van Curavest op de voet van § 419 BGB is echter uitgesloten, omdat op het ogenblik van de cessie de schadevordering op de Gemeenschap niet verzoeksters enige actief was.

Naar Duits recht heeft Curavest er bovendien recht op, bij voorrang te worden betaald, aangezien haar schuldvordering op verzoekster de schadevordering op verweerster overtreft.

De betwisting van de cessie door de Commissie op grond van het Anfechtungsgesetz, omdat verzoekster het oogmerk zou hebben gehad de Gemeenschap als schuldeiseres te benadelen, stuit af op de goede trouw van Curavest.

c) De *Commissie* repliceert dat verzoekster de compensatie niet kan afweren met een beroep op § 406 BGB. Omdat het gaat om een vordering tot terugbetaling van uitkeringen krachtens de communautaire landbouwregeling, moeten de Duitse instanties en de Commissie als één geheel worden beschouwd. Toen zij de vordering op verzoekster verwierven, was hun nog niet meegedeeld dat deze haar schadevordering aan Curavest had gecedeerd.

De Commissie is van oordeel dat verzoeksters recht op schadevergoeding vanwege de Gemeenschap niet voortspruit uit een opzettelijk verrichte onwettige handeling. § 393 BGB is dus niet van toepassing.

d) De *Raad* sluit zich aan bij de opmerkingen van de Commissie.

2. De vordering tot betaling aan Curavest

Volgens de *Commissie* is de vordering van Curavest ingevolge artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering niet-ontvankelijk, omdat zij steunt op gegevens, hetzij rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop der schriftelijke behandeling is gebleken.

Zij wijst er voorts op, dat er in het tussenarrest van 4 oktober 1979 reeds uitspraak is gedaan ten gunste van verzoekster; de beginselen van de procesvoering verzetten zich ertegen, dat in het eindarrest uitspraak zou worden gedaan ten gunste van Curavest.

III — Antwoord van verzoekster op een schriftelijke vraag van het Hof

Bij brief van 28 oktober 1982 heeft verzoekster het Hof desgevraagd inlichtingen verstrekt over haar financiële toestand en haar betrekkingen met Curavest, en wel in de vorm van een accountantsrapport.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 24 november 1982 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoekster, vertegenwoordigd door B. Festge, advocaat te Hamburg; de Raad, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur B. Schloh, als gemachtigde; en de Commissie, vertegenwoordigd door J. Sack, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde.

De Commissie heeft bij die gelegenheid onder meer nadere inlichtingen verstrekt over haar vordering op verzoekster tot terugbetaling van ten onrechte ontvangen uitvoerrestituties en monetair compenserende bedragen.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 13 januari 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 10 november 1978, heeft de vennootschap Contifex Getreideprodukte GmbH & Co. KG krachtens de artikelen 178 en 215, tweede alinea, EEG-Verdrag beroep ingesteld teneinde de Europese Economische Gemeenschap te doen veroordelen haar een bedrag van DM 311 836,96 te betalen als vergoeding voor de schade die zij had geleden doordat gedurende de periode van 1 augustus 1975 tot 19 oktober 1977 de restituties bij de produktie van maisgritz bestemd voor bierbrouwerijen, waren ingetrokken.

2 Verzoekster was een commanditaire vennootschap, waarvan een van de twee commanditaire vennoten, de heer D. K., tevens de beheerder was. De aansprakelijke vennoot was een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, Contifex Getreideprodukte GmbH, waarvan D. K. ook een der drie vennoten was. Deze vennootschappen zijn al vóór de instelling van het beroep in buitengerechtelijke liquidatie gegaan, waarbij D. K. ook als vereffenaar optrad. Op verlangen van de ten aanzien van het handelsregister bevoegde instantie wijzigde verzoekster bij besluit van 13 januari 1979 haar handelsnaam; zij noemt zich thans „DEKA Getreideprodukte GmbH & Co. KG, in liquidatie". Het feit dat zij in liquidatie is, alsook haar naamswijziging heeft verzoekster eerst bij een op 19 november 1981 neergelegde memorie ter kennis van het Hof gebracht.

3 Bij tussenarrest van 4 oktober 1979 (gevoegde zaken 241, 242, 245-250/78, DGV e.a./Raad en Commissie, Jurispr. 1979, blz. 3017) heeft het Hof de Europese Economische Gemeenschap veroordeeld tot betaling aan een aantal

ondernemingen, waaronder verzoekster, van bedragen overeenkomende met de restituties bij de produktie van gritz voor bierbrouwerijen, waarop de onderscheiden ondernemingen aanspraak hadden kunnen maken, indien men in het tijdvak van 1 augustus 1975 tot 19 oktober 1977 wegens het gebruik van mais voor de fabricage van bierbrouwerijgritz op dezelfde restituties aanspraak had kunnen maken als wegens het gebruik van mais voor de zetmeelfabricage.

4 Ingevolge het arrest dienden de partijen het Hof een becijfering van de in gemeen overleg vastgestelde schadevergoedingsbedragen of — mochten zij zich niet kunnen verenigen — hun berekeningen over te leggen. De uitspraak over de kosten werd aangehouden.

5 Na dat arrest hebben de partijen in de onderhavige zaak overeenstemming bereikt over een schadevergoeding die overeenkomt met het bedrag dat verzoekster in haar beroepschrift had gevorderd. De Commissie heeft evenwel aangevoerd, dat verzoeksters schadevordering is tenietgegaan door compensatie met een vordering tot terugbetaling van aan verzoekster onverschuldigd betaalde uitvoerrestituties. Tegenover dit verweeer stelt verzoekster, dat zij haar schadevordering reeds vóór de instelling van haar beroep had gecedeerd aan de NV Curavest te Curaçao (Nederlandse Antillen) en dat deze cessie, waarvan het Hof slechts uit voormelde, op 19 november 1981 neergelegde memorie kennis heeft gekregen, compensatie belet. Bijgevolg heeft zij het Hof verzocht, de Gemeenschap ertoe te veroordelen het bedrag van DM 311 836,93 aan Curavest te betalen.

6 Over verzoeksters financiële toestand en haar betrekkingen met Curavest verschaft het dossier, en met name een accountantsrapport van 30 november 1978, de volgende inlichtingen:

— Vanaf 1973 is verzoeksters balans steeds negatief geweest. Op 31 december 1976 bedroeg het verlies ongeveer DM 1 665 000 en aan het einde van het boekjaar was dit opgelopen tot DM 2 264 000. Het kapitaal, dat oorspronkelijk 1 miljoen DM bedroeg, was daardoor volledig uitgeput.

— Bij overeenkomst van 25 augustus 1976 verstrekte Curavest verzoekster een lening van HFL 900 000. De overeenkomst bepaalde niets omtrent terugbetaling, maar enkel omtrent betaling van een rente van 9 % 's jaars. De lening was gewaarborgd door een zekerheid van lagere rang op ver-

zoeksters bedrijfsuitrusting, die op 1 januari 1977 voor DM 686 227 geboekt stond. Op 31 december 1976 bedroegen verzoeksters verplichtingen jegens de twee banken waaraan zij een zekerheid van hogere rang op dezelfde bedrijfsuitrusting had verstrekt, DM 1 318 388,49.

— Op 1 januari 1977 stond de lening van Curavest op verzoeksters balans vermeld voor een bedrag van DM 860 000 en op 31 december van hetzelfde jaar voor DM 930 548,10. Uit het accountantsrapport blijkt evenwel dat er tussen Curavest enerzijds en verzoekster en haar beheerder anderzijds nog andere betrekkingen bestonden, en verzoekster heeft meegedeeld dat de totale schuldvordering op 31 december 1977 HFL 1 400 000 en op 31 december 1978 HFL 1 775 000 bedroeg.

7 Op 3 maart 1978 werd besloten tot ontbinding van de beide vennootschappen Contifex. Behalve Curavest stemden alle andere schuldeisers van verzoekster in met een buitengerechtelijk liquidatieakkoord met boedelafstand, waarbij hun vorderingen ten belope van 25 % zouden worden betaald. Dit akkoord werd op 31 juli 1978 van kracht. Om dit liquidatieakkoord mogelijk te maken, zag Curavest bij overeenkomst van 18 maart 1978 ervan af haar vordering geldend te maken, op voorwaarde dat verzoekster al haar schuldvorderingen, met inbegrip van de schadevordering op de Gemeenschap, waar het in casu om gaat, zou overdragen.

8 De cessie werd op 16 februari 1981 door verzoekster en op 3 april 1981 door Curavest ter kennis van de Commissie gebracht, dat wil zeggen ongeveer drie jaar na het sluiten van de cessieovereenkomst en nadat verzoekster het onderhavige beroep had ingesteld en de Gemeenschap bij voormeld tussenarrest was veroordeeld.

9 De vordering tot terugbetaling van een onverschuldigd betaald bedrag, welke de Commissie met verzoeksters schadevordering wenst te compenseren, vindt haar oorsprong in de toekenning in de jaren 1976 en 1977 van uitvoerrestituties en monetair compenserende bedragen voor uitgevoerde maisgritz, waarvan het bedrag verzoeksters schadevordering ruimschoots overtreft. Die be-

dragen waren door de Duitse instanties op grond van de communautaire regeling toegekend. Nadat zij hadden vastgesteld dat deze bedragen waren verkregen door bedrieglijke praktijken van de beheerder van de vennootschap, D. K. die daarvoor tot gevangenisstraf is veroordeeld, hebben de Duitse instanties verzoekster bij verscheidene besluiten tot terugbetaling van de ten onrechte betaalde bedragen gemaand. Bij akte van 10 augustus 1981 hebben zij de schuldvordering waarop het terugvorderingsbesluit van 18 maart 1980 betrekking had en die een bedrag van DM 736 106,81 betrof, aan de Commissie gecedeerd, teneinde deze in staat te stellen zich tegenover verzoeksters schadevordering op compensatie te beroepen.

10 De Commissie werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op tegen verzoeksters vordering om de Gemeenschap te veroordelen tot betaling van het bedrag van de schadevergoeding aan Curavest. Zij meent dat deze vordering volgens het Reglement voor de procesvoering niet-ontvankelijk is, onverschillig of zij als een nieuw middel dan wel als een nieuwe conclusie ware aan te merken. Zij zou bovendien afstuiten op het gezag van gewijsde, aangezien de Gemeenschap bij voormeld tussenarrest reeds is veroordeeld tot betaling van deze bedragen aan verzoekster.

11 Ten gronde stelt de Commissie primair, dat de cessie aan Curavest ongeldig is, althans haar niet kan worden tegengeworpen, omdat zij van de zijde van verzoekster een kennelijk misbruik zou opleveren. De Commissie verwijst daarbij naar het arrest van 4 oktober 1979 (zaak 238/78, Ireks-Arkady, Jurispr. 1979, blz. 2955), waarin het Hof de overdracht van een schadevordering erkende, maar er tevens op wees, dat in de omstandigheden van de zaak waarover het toen had te oordelen, voor misbruik van de cessie niet viel te vrezen.

12 Aangezien de vraag, of de cessie aan de communautaire autoriteiten kan worden tegengeworpen, als een voorvraag is te beschouwen zowel ten aanzien van de andere door de Commissie voorgedragen middelen ten gronde, als ten aanzien van de exceptie van niet-ontvankelijkheid, dient zij eerst te worden behandeld.

13 Te dezen moet eraan worden herinnerd dat de communautaire regeling inzake de restituties bij de produktie of bij de uitvoer niet alleen aanleiding kan geven tot schuldvorderingen van de marktdeelnemers op de met het beheer van het stelsel belaste autoriteiten, maar ook tot vorderingen op de marktdeelnemers tot terugbetaling van onverschuldigd betaalde bedragen, die volgens de communautaire regeling moeten worden teruggevorderd. Deze regeling kan dus tussen de autoriteiten en de marktdeelnemers wederzijdse en zelfs samenhangende vorderingen doen ontstaan, die voor compensatie in aanmerking komen.

14 Wanneer een marktdeelnemer insolvent is, kan een dergelijke compensatie voor de autoriteiten in feite de enige mogelijke weg zijn om de onverschuldigd betaalde bedragen terug te krijgen. Zo de marktdeelnemer in een dergelijk geval zijn schuldvorderingen op de autoriteiten aan een derde cedeert, kan dit naar gelang van de omstandigheden een wederrechtelijke handeling vormen.

15 In zoverre berust het in voormeld arrest gemaakte voorbehoud op dezelfde overwegingen als de nationale regels van de Lid-Staten, volgens welke bepaalde handelingen van een debiteur, waardoor zijn schuldeisers worden benadeeld — en met name die welke met bedrieglijk oogmerk zijn verricht —, hetzij aan de schuldeisers niet kunnen worden tegengeworpen, hetzij in een speciaal daartoe voorziene procedure kunnen worden aangevochten. Bedoelde nationale regels brengen een algemeen beginsel tot uitdrukking, dat aan de rechtsorden der Lid-Staten gemeen is. Past men dit beginsel in het gemeenschapsrecht toe, zoals artikel 215, tweede alinea, EEG-Verdrag uitdrukkelijk verlangt, dan leidt dat tot het onderzoek van de vraag, of de cessie waarop verzoekster zich in de onderhavige zaak beroept, een zodanig wederrechtelijk karakter vertoont, dat zij niet aan de communautaire autoriteiten kan worden tegengeworpen.

16 Blijkens het dossier heeft de cessie plaatsgevonden op een ogenblik waarop de cedente reeds insolvent was, en wel om de weg te banen voor een minnelijk en buitengerechtelijk liquidatieakkoord met de andere toenmalige schuldeisers, gevolgd door de vereffening van het ganse vermogen van de vennootschap; daarbij wist de persoon die tegelijkertijd een der belangrijkste aandeelhouders, de beheerder en de vereffenaar van de vennootschap was, zeer goed dat deze door zijn eigen bedriegelijke praktijken onverschuldigde restituties van de Gemeenschap had verkregen voor een bedrag dat de gece-

deerde schuldvordering ruimschoots overtrof. Onder deze omstandigheden moet de cessie als een kennelijk misbruik jegens de communautaire autoriteiten worden aangemerkt.

17 Daar echter de nationale bepalingen inzake de betwisting van handelingen van de schuldenaar doorgaans de belangen van derden te goeder trouw beschermen, dient niet enkel de situatie van de cedent, doch ook die van de cessionaris, te weten Curavest, te worden onderzocht.

18 Dienaangaande blijkt uit de tekst zelf van de cessie-overeenkomst, dat Curavest zeer goed op de hoogte was van de financiële toestand van de cedente en van het hiervoor beschreven doel dat deze met de cessie nastreefde. Dit feit, alsmede de op zijn minst ongewone voorwaarden waarop Curavest Contifex een lening had verstrekt tot een — gezien de financiële toestand van deze laatste — buitengewoon hoog bedrag, de gemeenschappelijke belangen die de overige in het accountantsrapport vermelde financiële betrekkingen laten vermoeden, en het feit dat het geding niet door de cessionaris Curavest, maar door de cedent Contifex is ingesteld en bijna tot het einde toe is gevoerd, waarbij iedere verklaring waarom de cessie eerst in februari 1981 aan de Gemeenschap is meegedeeld, is uitgebleven, rechtvaardigen de vaststelling dat Curavest zich niet op voor bescherming in aanmerking komende goede trouw kan beroepen.

19 Uit het voorgaande volgt dat de vordering om de Commissie te veroordelen tot betaling van het schadebedrag aan Curavest, ongegrond is en derhalve moet worden afgewezen, zonder dat het nodig is de exceptie van niet-ontvankelijkheid te onderzoeken.

20 Wat verzoeksters oorspronkelijke vordering betreft, kan worden volstaan met vast te stellen dat de schadevordering door compensatie teniet is gegaan. Verzoekster heeft zich weliswaar erop beroepen dat naar Duits recht compensatie met een uit een opzettelijk begane onrechtmatige daad voortgesproten schuldvordering uitgesloten is, doch daargelaten of een overeenkomstige regel ook in het gemeenschapsrecht geldt, moet worden opgemerkt dat de afschaffing door de Raad van de restituties bij de produktie van maisgritz niet als een dergelijke daad kan worden aangemerkt.

21 Het beroep moet mitsdien in volle omvang worden verworpen.

Kosten

22 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verwijst verzoekster in de kosten.

Mertens de Wilmars Pescatore O'Keeffe

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 1 maart 1983.

De griffier
P. Heim

De president
J. Mertens de Wilmars